

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1838-02-23)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1838-02-23)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 207. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0080.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig, Nikolai Frederik Severin, *Grundtvig og Ingemann*,

Grundtvig til Ingemann.
Kristjanshavn. 23de Febr. 1838.

Kjære Ingemann!

Ved at efterse Datum paa dit seneste Vennebrev med Lykønskning til min Frihed for „Politiets specielle Opsyn“, opdager jeg mig at være en langt større Synder, end jeg havde tænkt; saaledes er Tiden løben for mig i det nye Aar, under Opvartninger til Hove og Bryderi med Romernes uægte Børn, der vel er taaleligere end de ægte vilde være, men er dog altid nærige og kjedsommelige nok. Af vedlagte lille Bogunge ¹⁾ har du vel allerede erfaret, eller vil dog erfare, at jeg ingenlunde, som andre i Højhed og Strid, har glemt gode Venner i den idylliske Stilhed, men paa en Maade opslaaet min Bopæl i Sor. Anledningen dertil var først Kollegialtidenden, hvor jeg med Forskrækkelse saa, at I var selv bange for Dansken, med mindre den først blev paa latinsk, hvad man i Vinsproget kalder „forskaaret“, og dernæst en meget behagelig Overraskelse, da jeg Dagen efter min Afløsning i Statsraadet fik et egenhændigt Brev fra Prins Kristjan derom i do naadigste Udtryk. Deraf fulgte nemlig en lang og særdeles levende Samtale med Prinsen om Dansk og Latin, og af Samtalen Bogen, som hans kongelige Højhed krævede af mig, og jeg heller end gjerne udredte. Hvorvidt nu Omstændighederne vil tillade en videre Udvikling for Øjeblikket, maa Tiden vise; men jeg er inderlig glad ved, at jeg dog omsider, vel i en snæver Kreds, men som har Kraft og Kald til Udvidelse, fik Munden op om vor Tarv og Trang; og for Resten trøster jeg mig ved at have ikke blot Naturen og Modersmaalet, men ogsaa deres Skaber, paa min Side, saa Sagen maa vindes. Et saare uventet Besøg fik jeg, saa snart Bogen kom ud, af Gehejmraads. 208Rothe ¹⁾; og vel har jeg endnu ikke udgrundet, hvad der kunde bevæge ham til saa ubehageligt et Skridt; men da det, som han selv sagde, ej kunde være Haabet om at omvende mig, og sikkert heller ikke var Lyst til Omvendelse, maa det dog vel have været af højere Grunde, hvad ej spaar ilde. Gjaldt det kun om at faa den Sten væltet fra, I selv skal have væltet for, det lod sig nok gjøre i en Haandevending; thi dermed var Gehejmraaden aabenbar lidt i Lejervold; men om Sor kan jeg ikke tinge: dèr maa ikke blive hvad man kalder „et levende Øje“ af Latin tilbage, naar jeg skal have dermed at gjøre; thi det er med det Skab sig med Granatæblet i Tusend og én Nat, hvor Trolden kan skjule sig i det mindste Grand.

14

Ved denne Lejlighed indførte Prinsen mig ogsaa til sin Gemalinde, som jeg fandt vidt at overgaa sit Rygte eller dog den Tro, jeg havde fæstet dertil.

Du smiler vist ved, at det gaar mig som alle „nykomne“ til Hove, at de er fulde af den nye Vin; men det var jo unaturligt, om det ikke til Dels gik mig, som det gaar alle andre, og det unaturlige har jeg lært at hade langt mer end alle Naturfejl, uden derfor at blive mindre opmærksom paa disse.

Din Fremstilling eller vel rettere Udstilling af „Renegaterne“ længes jeg efter at se, skjønt jeg naturligvis vilde ønsket, du havde taget den ædle Menneskenatur hos Nordboen og den mod Kunst fordærvede hos Mahomedanerne og vore Renegater, som, selv uden at vide det, ere Islamismens Bekjendere.

Hvad de samlede Værker angaar, da tænker jeg som du: vi skal ønske, aldrig at faa enten Trang eller Stunder til at befatte os med dem, men hellere, naar det vil flaske sig, lade et og andet af vore ældre Ting trykke op, da det som enkelt, løst og ledigt, kommer videre omkring.

s. 209Den tredje Del af Haaubogen tænker jeg vel paa og studerer til paa min Vis ved at læse Kilde- og Kjærneskrifter; men der vil blandt andet en ny Subskription til, naar jeg i min nærværende Stilling skal kunne anvende den fornødne Tid til Udarbejdelsen.

Barfod, som du nok kjender lidt til, vil udgive et nordisk Fjerdingaarsskrift, hvor enhver af os kan skrive om hvad han vil og beholde sin Retskrivning, hvor gal den saa er; og kan min anbefaling eller selv min slemme Mund udrette noget, da faar dette Tidsskrift rigelig Understøttelse fra Sor, og især fra den kjære Ingemann, som du endelig maa lægge denne Sag paa Hjærte; thi jeg har, især siden min Løsladelse, ret ønsket et saadant, der vel i og for sig selv ingen levende Virkning kan have, men dog mægtig understøtte en saadan. Tal ogsaa smukt med Hauch derom, og hvor du ellers har godt Haab! Hils venligst din kjæreste, skriv snart, vred eller blid! og vær hilset fra os ved

din
Grundtvig.